

[Gert Petersen]

bærer, osv., og når forstærkningsaftalerne er en vital del af dansk forsvarspolitik, jamen så er det logiske da også, at de diskuteres i offentlighed. Det er altså den konsekvens, man har taget i Forbundsrepublikken, som åbenbart er et mere demokratisk land end Danmark på dette punkt.

Der næst vil jeg sige, at når man siger, at disse forstærkningsaftaler er en logisk konsekvens af NATO-medlemskabet, så er det ikke engang rigtigt. Der gik i hvert fald 27 år, før man drog denne logiske konsekvens. Hvorfor gik der så lang tid? Det, der er det særlige ved disse forstærkningsaftaler, som stammer fra 1976, er jo, at der er tale om forstærkninger, som kan føres til Danmark i en krisesituation, dvs. i fredstid. Indtil da havde alle forstærkningsaftaler, de første fra omkring 1960, drejet sig om, at hvis Danmark blev angrebet – sådan rigtigt med krudt og kugler og kanoner – hvis Danmark blev angrebet, så forpligtede de allierede sig til at komme Danmark til hjælp med tropper osv. Hvis Danmark blev angrebet!

Det princip gjaldt indtil 1976; så blev det i dyb hemmelighed ændret sådan, at i en krisesituation – og krisesituationer hører hjemme i fredstid; der foreligger ikke noget angreb – er der mulighed for at føre forstærkninger til Danmark. Det var 27 år efter, at Danmark kom ind i NATO, så lad være med at fortælle mig, at de nuværende forstærkningsaftaler er en logisk konsekvens af NATO-medlemskabet! Så var der ikke gået så lang tid.

Nej, det er en logisk konsekvens af en nytænkning, nemlig en optrapningstænkning, at man skal bruge optrapning som et middel i den internationale politik, og Danmark kom til at spille en rolle i den forbindelse.

Så vil jeg videre sige, at den dagsorden, som hr. Lasse Budtz foreslog, trods alt er et fremskridt, men det er et fremskridt med 11 års forsinkelse. Tænk, hvis den havde været gældende i 1976, da den daværende, socialdemokratisk ledede regering i fuld, total hemmelighedsfuldhed indgik disse nye forstærkningsaftaler! Tænk, hvis de skulle have været forelagt nævnet! Så kan jeg forsikre hr. Jørgen Tved for, at så var vi nogle, som havde brugt den mulighed, man har i nævnet, for at bringe dem videre til folketingssalen gennem en forespørgsel. Og så kunne ministeren jo selvfølgelig have nægtet at svare osv. Det er til syvende og sidst Folketin-

get, der afgør, hvad der er hemmeligt, og hvad der ikke er hemmeligt. Jeg ville da håbe, at et flertal i så fald ville acceptere en debat herom, og jeg vil håbe, at det samme vil gælde, også når hr. Lasse Budtz' dagsorden nu bliver vedtaget og dette nye princip er fastslået.

Så vil jeg endelig sige, at i det, hr. Lasse Budtz sagde, var der et par betragtninger, jeg synes var påfaldende. Det var, at han tror – sådan sagde han – at hvis regeringen i en krisesituation er ledet af Socialdemokratiet, vil der ikke blive givet tilladelse til, at forstærkningerne medbringer atomvåben. Hvad tror hr. Lasse Budtz om en regering, der ikke er ledet af Socialdemokratiet? Det kan også forekomme, den slags regeringer kan jo forekomme, vi har faktisk sådan en for øjeblikket. Hvis man er i den grad imod atomvåben i Danmark, så vedtag dog her og nu, at vi ikke under nogen omstændigheder vil acceptere forstærkninger med atomvåben, vedtag det her og nu! Så bliver det troværdigt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil bestride hr. Gert Petersens påstand om, hvad der er en logisk følge af hvad. Fordi der i en alliance i en årrække ikke har været draget en eller anden konsekvens, kan det udmærket være en meget logisk udvikling, at en sådan konsekvens drages senere, f.eks. når samarbejdet har stået sin prøve så og så længe. Man kunne eksemplificere fra det nordiske samarbejde i Nordisk Råd, fra EF-samarbejdet og på ganske samme måde fra NATO-samarbejdet. Den omstændighed, at vi ikke for 20 og 30 år siden har draget visse konsekvenser af vort i øvrigt tillidsfulde og nære samarbejde, hindrer ikke, at vi går videre på et givet tidspunkt. Det er altså det, der er sket i NATO – og det er der ganske givet flertal for i Danmark – at denne konsekvens er draget. Derfor er der ikke nogen bevisførelse for, at det ikke fandtes i alliansens start, og at det derfor heller ikke må findes senere, hvis der altså, som tilfældet er, er et betragteligt flertal, der finder det helt naturligt, at denne videreudvikling af det tillidsfulde samarbejde finder sted.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):